

บทที่ 4

สรุปผลและข้อเสนอนแนะ

4.1 สรุปผล

จากการวิเคราะห์ผลการใช้มาตรการ "S" และ "U" ในการประเมินผลการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ที่สำคัญได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตปริญญาโทบัณฑิตที่ศึกษาอยู่ในช่วงก่อนและหลังการใช้มาตรการ "S" และ "U" ของแต่ละคณะ รวมทั้งคณะ เฉพาะคณะที่เน้นหนักทางวิทยาศาสตร์และเฉพาะคณะที่ไม่เน้นหนักทางวิทยาศาสตร์ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังกล่าว พบว่าส่วนใหญ่มาตรการ "S" และ "U" ไม่มีผลที่จะทำให้เวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตที่ศึกษาอยู่ในช่วงหลังการใช้มาตรการ "S" และ "U" ลดลงหรือน้อยกว่าของนิสิตที่ศึกษาอยู่ในช่วงก่อนการใช้มาตรการ "S" และ "U" ในแต่ละคณะได้ แต่มีอยู่สองคณะซึ่งมีจำนวนนิสิตปริญญาโทบัณฑิตค่อนข้างมากที่มาตรการนี้ใช้ได้ผลมากที่สุด คือ คณะอักษรศาสตร์ และคณะครุศาสตร์ สำหรับผลการวิเคราะห์โดยส่วนรวม คือพิจารณารวมทุกคณะ เฉพาะคณะที่เน้นหนักทางวิทยาศาสตร์ และเฉพาะคณะที่ไม่เน้นหนักทางวิทยาศาสตร์แล้ว ปรากฏว่ามาตรการ "S" และ "U" เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้นิสิตที่ศึกษาอยู่ในช่วงหลังการใช้มาตรการใช้เวลาดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ได้น้อยลง

2. การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตปริญญาโทบัณฑิตคณะต่าง ๆ โดยพิจารณาศึกษาในช่วงก่อนและช่วงหลังการใช้มาตรการ "S" และ "U" ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวน ปรากฏว่านิสิตของคณะต่าง ๆ ทั้ง 7 คณะ คือ คณะอักษรศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะรัฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ ใช้เวลาเฉลี่ยในการทำวิทยานิพนธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับ 0.05 และเมื่อทดสอบเพื่อดูความแตกต่างทีละคู่ หรือทีละสองคณะโดยใช้ least significant different (l.s.d.) พบว่าทั้งในช่วงก่อนและช่วงหลังการใช้มาตรการ "S" และ "U" ให้ผลเหมือนกัน คือจะมีเพียงคณะครุศาสตร์คณะเดียวเท่านั้นที่ใช้เวลาเฉลี่ยในการทำวิทยานิพนธ์แตกต่างไปจากคณะอื่น ๆ อีก 6 คณะ อย่างมีนัยสำคัญส่วนคณะที่เหลือ 6 คณะนั้นใช้เวลาเฉลี่ยในการทำวิทยานิพนธ์ไม่แตกต่างกัน

3. การวิเคราะห์ความเป็นอิสระระหว่างเวลาที่นิสิตใช้ในการทำวิทยานิพนธ์กับ ลักษณะที่นำสนใจบางประการ เช่น ช่วงก่อนและหลังการใช้มาตรการ "S" และ "U" คณะที่ศึกษา และสาขาวิชา (เน้นหนักและไม่เน้นหนักทางวิทยาศาสตร์) โดยพิจารณาแยกศึกษาเป็นช่วงก่อน และหลังการใช้มาตรการ "S" และ "U" ปรากฏผลว่า ลักษณะดังกล่าวมีอิทธิพลทำให้เวลาที่นิสิต ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์แตกต่างกัน

4. สำหรับการวิเคราะห์แนวโน้มของนิสิตปริญญาโทระดับที่สำเร็จการศึกษาในแต่ละปีเพิ่มขึ้น ลดลงว่ามาตรการ "S" และ "U" ไม่มีผลทำให้แนวโน้มของนิสิตที่สำเร็จการศึกษาในแต่ละปีเพิ่มขึ้น แต่อย่างใด จากการวิเคราะห์ปรากฏว่าในช่วงหลังการใช้มาตรการ "S" และ "U" นิสิตที่สำเร็จ การศึกษาในปีการศึกษา 2521 และปีการศึกษา 2522 มีอัตราเพิ่มขึ้น แต่ในปีการศึกษา 2522 นั้น จำนวนนิสิตที่สำเร็จการศึกษาเพิ่มขึ้นในอัตราที่น้อยลง เมื่อพิจารณาจากแผนภาพที่ 3 แต่แผนภาพที่ 4 อัตราการเพิ่มสูงขึ้น สำหรับปีการศึกษา 2523 นิสิตที่สำเร็จการศึกษามีอัตราลดลงจากปีก่อนหน้านั้น ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงอย่างไม่แน่นอน เมื่อเทียบกับจำนวนนิสิตทั้งหมด ดังนั้นจึงไม่สามารถ บอกแนวโน้มในปัดๆไปได้ว่า นิสิตที่สำเร็จการศึกษามีแนวโน้มอย่างไร นั่นคือ มาตรการ "S" และ "U" ที่ใช้ในการประเมินผลการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตปริญญาโทระดับที่สำเร็จการศึกษานั้นไม่มีผลที่จะไปกระตุ้นหรือเป็นสิ่งบังคับ ให้นิสิตในแต่ละคณะใช้เวลาในการทำวิทยานิพนธ์ให้น้อยลง

อนึ่ง การที่นิสิตที่สำเร็จการศึกษาน้อยลง หรือใช้เวลาในการทำวิทยานิพนธ์ไม่เสร็จ เร็วขึ้น ทั้งๆที่มีการประกาศใช้ระเบียบการประเมินผลโดยการให้มาตรการ "S" และ "U" มา ประเมินผลการทำวิทยานิพนธ์ตามปริมาณหน่วยกิตวิทยานิพนธ์ที่ลงทะเบียนในแต่ละภาคการศึกษา แล้วก็ตาม ซึ่งแต่เดิมยังไม่มีการดำเนินการนี้ใช้ในการประเมินผลแต่อย่างใด อาจเกิดจากปัจจัยอื่นๆที่ เกี่ยวข้องกับตัวนิสิตก็เป็นได้ หรือจากปัจจัยอื่นๆที่อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้นิสิตใช้เวลาในการทำวิทยานิพนธ์เนิ่นนานออกไปเช่น ปัญหาในการเรียนหรือการทำวิทยานิพนธ์ นิสิตเสียเวลาในการหาหัวข้อ วิทยานิพนธ์และนิสิตทำงานประจำจึงไม่มีเวลาทำวิทยานิพนธ์เป็นต้น

4.2 ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย ซึ่งพบว่าส่วนใหญ่เวลาที่นิสิตปริญญาโทบัณฑิตในแต่ละคณะที่ศึกษาอยู่ในช่วงก่อนและหลังการใช้มาตรการ "S" และ "U" ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ไม่แตกต่างกัน ทำให้มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. จากการวิจัย ซึ่งพบว่าการวัดผลวิทยานิพนธ์แบบก่อนกับการใช้มาตรการ "S" และ "U" มาประเมินผลการทำวิทยานิพนธ์ที่นิสิตได้ลงทะเบียนในแต่ละภาคการศึกษาให้ผลไม่แตกต่างกัน ดังจะเห็นได้จากกราฟวิเคราะห์ดังกล่าวมาแล้วว่ามาตรการ "S" และ "U" ไม่มีผลทำให้เวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตที่ศึกษาอยู่ในช่วงหลังการใช้มาตรการ "S" และ "U" น้อยลงได้ ถึงแม้ว่าจากการศึกษาครั้งนี้พบว่าการใช้มาตรการ "S" และ "U" ประเมินผลวิทยานิพนธ์ไม่ให้ผลตามที่คาดหมายไว้ แต่ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ถ้านิสิตเลือกศึกษาตามหลักสูตร แผน ก. คือมีการทำวิทยานิพนธ์ มาตรการนี้ก็จะควรที่จะใช้ต่อไปโดยที่บัณฑิตวิทยาลัยอาจจะปรับปรุงเพื่อให้นิสิตสามารถสำเร็จการศึกษาได้เร็วขึ้นด้วยการเพิ่มค่าหน่วยกิตวิทยานิพนธ์ให้มากขึ้นหรือเข้มงวดการประเมินผลวิทยานิพนธ์ที่นิสิตได้ลงทะเบียนไว้ในแต่ละภาคการศึกษาให้มากขึ้น ซึ่งทำได้โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาตั้งข้อบังคับในการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตให้เป็นไปตามโครงการที่วางไว้อย่างเข้มงวด เพื่อจะได้กระตุ้นหรือบังคับให้นิสิตตั้งใจทำงานอย่างจริงจัง อาจจะมีผลทำให้เวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์น้อยลงได้

2. ในการเรียนระดับปริญญาโทบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จะเห็นว่านิสิตเป็นจำนวนมากมีงานประจำและไม่ได้ลาศึกษาต่อ ซึ่งทำให้ไม่มีเวลามากนักหรือไม่มีเวลาหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ เมื่อเรียนรายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว ดังนั้นทำให้เวลาที่ใช้ในการศึกษาหรือทำวิทยานิพนธ์เนิ่นนานออกไป ซึ่งบัณฑิตวิทยาลัยควรจะเห็นความสำคัญของปัญหาและควรที่จะรับนิสิตที่สามารถเรียนได้เต็มเวลา (Full Time) เพื่อให้นิสิตจะได้มีเวลาในการศึกษาค้นคว้าหรือทำงานวิจัยได้มากขึ้น ซึ่งจะทำให้เวลาที่ใช้ในการศึกษาหรือทำวิทยานิพนธ์น้อยลงได้